

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. B.**
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zastoupen **Mgr. Zbyněk Stavinoha, advokát**
se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-480/ZA-ZA11-P16-2018, e. č. B007189,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Zbyňku Stavinohovi, advokátu se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-480/ZA-ZA11-P16-2018, e. č. B007189 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobce během správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že byl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobce vypověděl, že se v roce 2014 účastnil asi týden událostí na Majdanu, a to za účelem podpory dnes již bývalého prezidenta Porošenka. Nejednalo se však o projev jeho politického přesvědčení, neboť se těchto událostí účastnil za úplatu, přičemž neměl v této souvislosti žádné problémy.
3. Stejně tak nevyšlo ve správním řízení najevo, že by žalobce byl na Ukrajině pronásledován z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Naopak žalobce výslovně uvedl, že neměl se státními orgány či policií v domovském státě žádné problémy, přičemž do Polska a následně České republiky přicestoval za prací.
4. Podle názoru žalovaného nelze za azylově relevantní důvod považovat snahu žalobce o legalizaci pobytu na českém území, a to v rozporu s právní úpravou pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaný poukázal na účelovost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když byla podána až poté, co žalobce byl ze strany příslušníku PČR zadržen z důvodu výkonu nelegálního zaměstnání. Ačkoliv na Ukrajině panuje vlivem prodělané ekonomické krize a válečného konfliktu nepříznivá hospodářská situace, nejedná se v případě žalobce o důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Následně se žalovaný zabýval žalobcem namítanou obavou z toho, že bude v případě návratu do vlasti povolán k výkonu vojenské služby. Předně žalovaný v návaznosti na zprávy o zemi původu uvedl, že povinná vojenská služba na Ukrajině se vztahuje na všechny obyvatele dané věkové skupiny. Jedná se o legitimní občanskou povinnost, kterou uznávají jednotlivé mezinárodní dokumenty. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že status uprchlíka nelze odvozovat pouze od toho, že osoba zdůvodňuje dezerci nebo vyhýbání se vojenské službě tím, že má k ní averzi nebo má strach z boje.
6. Na Ukrajině navíc není vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu považováno za trestný čin. Odpírání výkonu vojenské služby je naopak postihováno odnětím svobody na dobu dvou až pěti let. K tomu však žalovaný doplnil, že odvedení vojáci nejsou od roku 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země. V následujících letech navíc

došlo k postupné demobilizaci a od roku 2016 nebyla žádná další mobilizace vyhlášena. Současně byla posilována činnost profesionální armády a dobrovolnických oddílů, které mají nahrazovat dříve mobilizované vojáky na území dotčeném ozbrojeným konfliktem.

7. Žalovaný dále nepovažoval za azylově relevantní ani tvrzení žalobce o tom, že byl na Ukrajině stejně jako v České republice vystaven vulgárním nárazkám ohledně jeho ruského původu. Podle názoru žalovaného je podstatné, že se nejednalo o činnost vyvíjenou, tolerovanou či dokonce podporovanou místními orgány. Kromě toho žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, podle které se jedná o známý jev v každé zemi, že jsou některé sociální skupiny osob vystaveny negativním reakcím ze strany svých spoluobčanů. Nejedná se však o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, pakliže nejsou takové aktivity součástí státní politiky.
8. Žalobcem uváděné důvody odchodu z vlasti nenaplnily podle žalovaného ani jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně žalovaný zdůraznil, že žalobce je mladou a zdravou osobou. Ze zpráv o zemi původu dále vyplývá, že osoby žádající o mezinárodní ochranu nejsou v případě návratu na Ukrajinu postihovány. Ozbrojený konflikt přetrvává pouze na východě země, tedy nikoliv v Žytomyrské oblasti, odkud žalobce pochází. Na území České republiky žije bratr žalobce a jeho přítelkyně, se kterou je dva měsíce. Nežijí ovšem společně. Vycestování žalobce proto podle žalovaného nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

III. Žaloba

9. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci a při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem. Žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy, a to s ohledem na trvající a eskalující ozbrojený konflikt. V případě jeho navrácení by tak došlo k porušení zásady non-refoulement. Žalovaný se nezabýval všemi rozhodnými okolnostmi, pročež je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
10. K tomu žalobce doplnil, že stále probíhající konflikt na Ukrajině má zásadní dopady na jeho svědomí, a to z důvodu politického přesvědčení a vlastního původu. Žalobce si nedovede představit, že by musel bojovat proti ruským občanům. Sám byl pro svůj ruský původ na Ukrajině opakovaně ostrakizován. V tomto ohledu žalobce namítal, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil jeho specifickou životní situaci.
11. Naopak žalovaný účelově odkazoval pouze na vybrané pasáže Příručky UNHCR k postupu pro určování právního postavení uprchlíků. Nezohlednil především skutečnost, že za uprchlíka lze považovat osobu, která odmítá výkon vojenské služby proto, že by byla spojena s účastí na vojenských akcích, které jsou v rozporu s jejím politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo s oprávněnými pohnutkami jejího svědomí.
12. Žalovaný tuto okolnost nereflektoval a místo toho uzavřel, že vyhýbání se vojenské službě nemůže být azylově relevantním důvodem. Za účelem posouzení naplnění jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je navíc třeba posuzovat individuální situaci žadatele a jeho subjektivní obavy z pronásledování. V tomto kontextu je zásadní také specifická povaha konfliktu na Ukrajině, kdy mohou být občané nuceni bojovat proti vlastním spoluobčanům či dokonce rodinným

příslušníkům. Jedná se rovněž o případ žalobce, který své obavy ve správním řízení jednoznačně vyjádřil. Žalovaný se však těmito důvody nezabýval.

13. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že byly při rozhodování zohledněny všechny žalobcem uváděné skutečnosti, které však nebyly azylově relevantní. Podle názoru žalovaného je naopak zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu zcela účelově, a to z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky. Předtím navíc několik let pracoval v Polsku.
15. Sám žalobce vypověděl, že nebyl ve vlasti vystaven žádnému pronásledování ze strany orgánů veřejné moci a nebyl ani politicky aktivní. Vycestoval dobrovolně. Pokud se jedná o žalobcem uváděné obavy z povolání k výkonu vojenské služby, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce výhradu svědomí během správního řízení neuplatnil. Samotná existence povinné vojenské služby není azylově relevantním důvodem.
16. Podle názoru žalovaného byla dále dostatečně posouzena rovněž bezpečnostní situace na Ukrajině. Z opatřených informací vyplývá, že ozbrojený konflikt v určité míře dopadá pouze na východní část země, tedy nikoliv na Žytomyrskou oblast ve střední části Ukrajiny, odkud žalobce pochází. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

17. Ve správním spisu se nachází kopie cestovního dokladu žalobce, předávací protokol a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 6. 2018, do něhož žalobce uvedl, že sice má státní příslušnost Ukrajiny, ale cítí se jako Rus, a to také s ohledem na ruskou národnost jeho otce. Současně žalobce sdělil, že není členem žádné politické strany. V roce 2014 byl asi týden na Majdanu, kde podporoval dnes již bývalého prezidenta Porošenka. Téhož roku žalobce vycestoval do Polska, kde pracoval a bydlel u kamaráda. Následně se za práci přesunul do České republiky, kde pobýval rovněž poté, co mu skončila platnost pracovního povolení.
18. Svoji žádost o mezinárodní ochranu žalobce zdůvodnil tím, že se ho na Ukrajině pokusila opakovaně kontaktovat vojenská správa, a to v souvislosti s nastoupením výkonu základní vojenské služby. Z toho důvodu žalobce setrval v Polsku. Pokud by se žalobce vrátil na Ukrajinu, byl by odveden do armády, což nechce. Naopak usiluje o to, aby mohl vést život v České republice, kde bydlí a pracuje jeho bratr. Jiné důvody žalobce neuvedl.
19. Dne 12. 6. 2018 byl poté se žalobce proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K dotazům žalobce mimo jiné uvedl, že si na území Česka nezařídil legální pobyt proto, že by byl v případě návratu na Ukrajinu okamžitě odveden do armády poté, co jeho matka povolávací rozkaz dvakrát odmítla převzít. Na Ukrajině se měl žalobce setkat s vulgárními urážkami a slovním napadáním proto, že má ruský původ. S podobnými problémy se žalobce potýkal také v České republice. Výkon povinné

vojenské služby na Ukrajině žalobce označil v kontextu ozbrojeného konfliktu za nesmyslný, přičemž nechce bojovat proti Rusům nebo sám umřít ve válce, do které jsou odvedenci ze střední části Ukrajiny posíláni. Žádné problémy se státními orgány nebo policií na Ukrajině neměl. V České republice se mu líbí, má zde bratra a přítelkyni. Vracet se do vlasti nechce.

20. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu byly do správního spisu dále založeny následující informace o zemi původu: Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 – Ukrajina – Situace v zemi, Zpráva Freedom House z měsíce ledna 2018 – Ukrajina – Svoboda ve světě 2018, Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 a Informace MZV ČR ze dne 12. 6. 2018, č. j. 111866/2018-LPTP – Sociálně ekonomická situace na Ukrajině.
21. Žalobce byl přípisem ze dne 16. 10. 2018 předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci. Svého procesního práva nevyužil a ke správnímu orgánu se ve stanovené době nedostavil. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Žalobce podanou žalobou brojil proti nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a při nezohlednění všech rozhodných okolností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Podle názoru žalobce jsou v jeho případě dány důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a to s ohledem na skutečnost, že byl v domovské zemi v minulosti slovně napadán z důvodu svého ruského původu. Kromě toho mu v případě návratu do vlasti hrozí odvedení do armády, v důsledku čehož může být v rozporu se svým přesvědčením účasten probíhajícího ozbrojeného konfliktu.
27. Pokud se jedná o argumentaci žalobce ohledně obavy ze slovního či fyzického napadání z důvodu jeho ruského původu, krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ve správním řízení

uvedl, že se doposud setkal výhradně se slovními narážkami či vulgarismy ze strany jednotlivců, a to jak na Ukrajině, tak na území České republiky, kde žádá o udělení mezinárodní ochrany. Současně výslovně vyloučil, že by měl jakékoliv problémy s ukrajinskými státními orgány nebo policií. Z jeho výpovědi v rámci pohovoru o udělení mezinárodní ochrany rovněž nevyplývá, že by se na příslušné orgány veřejné moci v zemi původu obrátil a žádal je o prošetření konkrétních incidentů.

28. Krajský soud k tomu uvádí, že tvrzené nevlídné zacházení ze strany Ukrajinců v zemi původu i v ČR a obavy žalobce hovořit v jejich přítomnosti rusky ještě nezakládají naplnění pojmu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Citované ustanovení je postaveno na teritoriálním vnímání pronásledování jednotlivce, což znamená, že v případě žalobce coby ukrajinského státního občana nelze posuzovat jednání, kterému měl být vystaven v jiných podmínkách než v zemi svého původu (nejedná-li se o apatridu). K tomu je třeba podotknout, že tvrzené zhoršení vztahů a eventuální nevraživost mezi ukrajinsky a rusky mluvícími Ukrajinci je přirozeným důsledkem událostí, k nimž na jihovýchodě Ukrajiny došlo, nicméně na druhé straně je nelze považovat za projev systematického pronásledování příslušníků určité sociální skupiny, které by mělo za následek odůvodněnou obavu o život či zdraví žalobce v zemi původu (viz k tomu obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2016, č.j. 33 Az 21/2015-39). Žalobce nepochybně není ojedinělým případem státního příslušníka Ukrajiny, který náleží k rusky mluvící menšině, avšak podle názoru krajského soudu mu nebránily žádné překážky k tomu, aby v případě výhrůžek či útoků vůči své osobě z důvodu příslušnosti k ruskojazyčné menšině vyhledal pomoc státních orgánů v zemi původu či v ČR.
29. Žalovaný se těmito otázkami v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti by mohly být považovány za azylově relevantní pouze za předpokladu, kdyby ukrajinské státní orgány žalobcem tvrzené jednání soukromých osob nebyly schopny nebo ochotny projednat, resp. nebyly schopny zajistit žalobci před pronásledováním kvůli jeho ruskému původu adekvátní ochranu. Takové skutečnosti žalobce nenamítal a nevyplývají ani z informací o zemi původu, které byly do správního spisu založeny.
30. Současně žalovaný zcela správně odkázal na ustálenou judikaturu, podle které nelze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany obecně považovat skutečnost, že některé sociální skupiny jsou v dané zemi z různých důvodů vystaveny nevhodným poznámkám, ústrkům či projevům xenofobie, pakliže se nejedná o součást státní politiky, která takové projevy toleruje či dokonce aktivně podporuje (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2006, č. j. 4 Azs 20/2006-92, a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 260/2017 – 35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Krajský soud dále nepovažoval za důvodné ani námitky, kterými byly zpochybňovány závěry žalovaného v tom smyslu, že obavu z výkonu základní vojenské služby nelze v případě žalobce považovat za azylově relevantní. Žalobce ostatně nijak nezpochybnil, že zákonem stanovená povinnost vykonat vojenskou službu je v souladu s příslušnými mezinárodními dokumenty a ustálenou judikaturou. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval pouze v tom, že žalovaný nerefletoval specifické okolnosti případu, neboť se v jeho případě nejedná o vyhýbání se vojenské službě z důvodu averze nebo strachu z boje.

32. Žalobce dále tvrdí, že odmítá vykonat vojenskou službu kvůli výhradě svědomí, neboť by mohl být jako voják odvelen do oblastí ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, kde dochází ke střetům s ruským obyvatelstvem. K tomu krajský soud předně uvádí, že žalobce svoji argumentaci v tomto směru precizoval až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Ve správním řízení sice uvedl, že se s ohledem na svůj původ cítí být spíše Rusem, než Ukrajincem, ale tuto skutečnost přímo nespojoval s tím, že měl být na základě povolávacího rozkazu opakovaně vyzván k vykonání základní vojenské služby. Naopak žalobce k dotazu sdělil, že daný válečný konflikt považuje za nesmyslný. Výslovně tedy neargumentoval tím, že by mu ve výkonu vojenské služby bránilo morální, náboženské, politické či jiné přesvědčení. Žalovaný se proto v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí pochopitelně zaměřil na posouzení toho, zda lze averzi k výkonu vojenské služby považovat za důvod pro udělení některé formy mezinárodní ochrany.
33. Kromě toho nelze opomenout ani další úvahy žalovaného, který se v tomto ohledu podrobně zabýval vývojem ukrajinské legislativy a opatření spojených s odvodem blíže určených ročníků do armády, a to za účelem výkonu základní vojenské služby. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 – Ukrajina – Situace v zemi, ze které vyplývá, že vojáci vykonávající základní vojenskou službu nejsou od roku 2014 povolávání do oblasti bojů ve východní části země. V letech 2016 a 2017 nebyla vyhlášena žádná další mobilizace. Současně došlo k postupnému zvýšení počtu profesionálních vojáků, kteří mají bezpečnost na východě země zajišťovat. Obavy žalobce, že by mohl být nasazen do ozbrojeného konfliktu, jsou tak neopodstatněné (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, dále pak rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, přístupné na www.nssoud.cz).
34. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že z výše uvedené informace OAMP o zemi původu žalobce rovněž vyplývá, že na Ukrajině existuje možnost výkonu tzv. náhradní (civilní) vojenské služby, která je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítli nastoupit k výkonu vojenské služby, byť primárně z náboženských důvodů.
35. Samotným návratem do vlasti žalobci nehrozí vznik vážné újmy v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, který je podle již uvedené informace o zemi původu nadále omezen pouze na tzv. linii dotyku, a to na hranici s územím Luhanské a Doněcké oblasti. Žalobce pochází z Žytomyrské oblasti, která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a nedochází zde k žádným bezpečnostním incidentům. Krajskému soudu je navíc z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že situace je v tomto ohledu dlouhodobě stabilní, resp. nedochází k zásadní eskalaci konfliktu a jeho rozšíření do dalších částí Ukrajiny.
36. Závěrem krajský soud ve shodě se žalovaným dodává, že pobytová minulost žalobce a jeho zdůvodnění příchodu a setrvání na území České republiky vyvolávají důvodné podezření, že podání žádosti o mezinárodní ochranu mělo za cíl spíše oddálit riziko nuceného vycestování žalobce z českého území proto, že nerespektoval podmínky pobytu a výkonu pracovní činnosti stanovené cizincům dotčenými právními předpisy.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).
39. Žalobci byl v řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Zbyněk Stavinoha, sídlem Joštova 138/4, Brno, o jehož odměně na náklady státu (§ 35 odst. 10 s.ř.s.) je krajský soud povinen rozhodnout. Ze soudního spisu však vyplývá, že ustanovený zástupce ani ve stanovené lhůtě, a ani později (k telefonické urgenci krajského soudu) podanou žalobu nijak nedoplnil a v řízení neučinil za žalobce žádný další úkon. Za této situace nelze ustanovenému zástupci přiznat žádnou odměnu za zastupování v tomto řízení. Proto krajský soud rozhodl, jak je ve výroku IV tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.